

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.184 van 18 november 2014
in de zaak A. 197.049/X-15.730.**

In zake : Jan GOFFIN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carine Flamend
kantoor houdend te 1860 Meise
Vilvoordsesteenweg 101
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE BODUKAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Cies Gysen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

Natalie LEFEVRE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 juli 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de politieraad van de politiezone BODUKAP van 15 december 2009 waarbij Natalie Lefèvre wordt benoemd tot adviseur (niveau A – klasse 2) voor de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën in de politiezone, en van het besluit van de politieraad van de politiezone BODUKAP van 7 mei 2009 tot vacantverklaring van een betrekking van adviseur

(niveau A – klasse 2) voor de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën in het kader van de mobiliteit.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 221.002 van 15 oktober 2012 heropent de Raad van State het debat en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het verder onderzoek van de zaak.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswaert heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een aanvullende laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een aanvullende laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 mei 2014.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carine Flamend, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Jordi Serneels, die *loco* advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswaert heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is als commissaris van politie lid van het operationeel kader van de politiezone BODUKAP (Bonheiden-Duffel-Sint-Katelijne-Waver-Putte). Vóór de politiehervorming van 2001 is hij commissaris-korpschef van de gemeentepolitie te Duffel.

Op 23 juni 2008 keurt de politieraad een nieuwe personeelsformatie goed. Daarin wordt voorzien in een uitbreiding van het aantal CALOG-medewerkers of burgerpersoneelsleden, wat kadert in de zogenaamde “CALOG-isering” van het administratief en ondersteunend personeel van de politiezones. De functie van diensthoofd Personeel, Logistiek en Financiën, die inmiddels door verzoeker wordt uitgeoefend, wordt omgevormd naar de functie van directeur HRM (*humanresourcesmanagement*), Logistiek en Financiën, waarvan de invulling prioritair wordt toegewezen aan een CALOG-personeelslid van niveau A. Bij wijze van overgangsmaatregel blijft de functie van directeur HRM, Logistiek en financiën toegewezen aan een lid van het operationeel kader met de graad van commissaris van politie. Wel wordt uitdrukkelijk bepaald dat deze invulling door een lid van het operationeel kader als uitdovend moet worden beschouwd en dat zulks betekent: “totdat de huidige titularis, hetzij door pensionering, hetzij door aanwijzing voor een andere functie, deze functie verlaat”.

4. Op 4 februari 2009 legt een medewerkster van verzoeker tegen hem een klacht neer op basis van de wet van 4 augustus 1996 ‘betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk’, wegens “ongewenst gedrag op het werk”, namelijk “pesterijen” en “verbaal geweld”.

Ten gevolge daarvan wordt verzoeker bij beslissing van de korpschef van 19 februari 2009 aangewezen voor een opdracht bij de interventiedienst van de politiezone. Als alternatief kan verzoeker vrijwillig gedetacheerd worden naar de coördinatie- en steundienst van de federale politie. De ordemaatregel gaat in vanaf 23 februari 2009 en blijft van toepassing “totdat

de vereiste maatregelen genomen zijn in functie van de resultaten van het onderzoek dat inzake mogelijk ongewenst gedrag in de lokale politie BODUKAP door de preventiedienst ten gronde gevoerd zal worden”.

Verzoeker is vanaf 23 februari 2009 afwezig wegens ziekte- en vakantieverlof.

5. Op 7 mei 2009 verklaart de politieraad een betrekking van adviseur (niveau A) voor de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën vacant “in het kader van de mobiliteit”.

Op 16 juli 2009 stelt de preventieadviseur een eindverslag op in de klachtenprocedure tegen verzoeker wegens pesten. De preventieadviseur komt hierin tot het besluit dat de aangeklaagde feiten onder de noemer “ongewenst en grensoverschrijdend gedrag op het werk” vallen en dat een al lang bestaand conflict met de korpschef daaraan ten grondslag ligt. In een brief van 8 december 2010 wijst de dienst Toezicht op het Welzijn op het Werk van de federale overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg op “de noodzaak tot nuancering in dit dossier” en vermeldt deze dienst dat een directe samenwerking tussen verzoeker en de indiener van de pestklacht wellicht niet meer mogelijk is.

Op 15 december 2009 benoemt de politieraad Nathalie Lefèvre tot adviseur (niveau A – klasse 2) voor de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën.

De vacantverklaring van 7 mei 2009 en de benoeming van 15 december 2009 zijn het voorwerp van voorliggend beroep.

In een tussenarrest in deze zaak, nr. 221.002 van 15 oktober 2012, oordeelt de Raad van State dat verzoeker belang heeft bij het beroep. Het is volgens de Raad van State niet zo dat verzoeker, titularis van de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën, de waarborg van het behoud van die

functie tot zijn pensionering of aanwijzing voor een andere functie verloren zou hebben doordat hij bij ordemaatregel van 19 februari 2009 tijdelijk en voorlopig met een andere opdracht werd gelast.

6. Op 14 januari 2013 beslist de korpschef om verzoeker met onmiddellijke ingang te herplaatsen, in het kader van een definitieve regeling, in het vacante ambt van diensthoofd Wijkwerking en Onthaal bij de lokale politiezone BODUKAP. Het besluit van 19 februari 2009 met betrekking tot de ordemaatregel tot aanwijzing van verzoeker bij de interventiedienst, wordt opgeheven.

De beslissing van 14 januari 2013 is op beroep van verzoeker vernietigd geworden bij arrest nr. 229.183 van 18 november 2014.

7. Tijdens zijn zitting van 7 mei 2013 wijzigt de politieraad het personeelskader van de politiezone in die zin dat het “uitdovend karakter” van de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën, definitief wordt opgeheven. Verzoeker stelt hiertegen het annulatieberoep gekend onder nr. A. 210.121 in.

Op 25 juni 2013 beslist de Commissie voor geschiktheid van het personeel van de politiediensten dat verzoeker tijdelijk ongeschikt is voor de dienst voor een periode van twaalf maanden, ingaand op 1 juli 2013.

IV. Ontvankelijkheid

A. Tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

8. Verzoeker zet uiteen dat hij de gouverneur heeft gevraagd de benoemingsbeslissing van 15 december 2009 te willen schorsen en vernietigen en dat hij haar negatieve antwoord op 12 mei 2010 heeft ontvangen. Het beroep, dat

op 12 juli 2010 werd ingediend, is dus ontvankelijk *ratione temporis* wat de benoemingsbeslissing betreft.

Wat de beslissing tot vacantverklaring betreft, begon de beroepstermijn nooit te lopen aangezien de beslissing nooit officieel aan verzoeker is betekend geworden. Daarenboven is het een voorbereidende handeling “zodat de nietigheid van de benoemingsbeslissing zich ook uitstrekt tot de vacant verklaring”.

9. Volgens de memorie van antwoord is het beroep te laat, zowel wat de vacantverklaring als wat de benoemingsbeslissing betreft.

Met betrekking tot de vacantverklaring wijst de verwerende partij erop dat gelet op artikel 85 van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus’ (hierna: WGP) alle beslissingen van de politieraad door aanplakking worden bekendgemaakt en dat de beroepstermijn vanaf de dag van die bekendmaking gaat lopen, minstens vanaf de dag na het verstrijken van de termijn van tien dagen gedurende welke de beslissingen aangeplakt moeten blijven. Bijgevolg ving de beroepstermijn tegen de beslissing tot vacantverklaring op 1 juni 2009 aan, “na het verstrijken van de voorgeschreven termijn van 10 dagen dat de beslissing moet worden aangeplakt”. En beroep ertegen moest dus uiterlijk op 31 juli 2009 zijn ingesteld.

In ieder geval had verzoeker feitelijk kennis van de vacantverklaring toen hij op 30 januari 2010 bij de provinciegouverneur een bezwaar indiende tegen, alleen, de benoemingsbeslissing. Bijgevolg diende het verzoekschrift tegen de vacantverklaring alleszins ten laatste op 2 april 2010 te zijn ingediend, “60 dagen na de klacht dd. 30.01.2010”.

Wat het beroep tegen de benoemingsbeslissing betreft, neemt de verwerende partij aan dat verzoekers klacht van 30 januari 2010 bij de toezichthoudende overheid *prima facie* van aard is om de beroepstermijn bij de

Raad van State te stuiten. Weliswaar heeft haars inziens de klacht slechts stuitende werking tot aan de kennisgeving van die toezichthoudende overheid van het gevolg dat zij aan de klacht geeft, “indien verzoeker – rekening houdend met de beginselen van behoorlijk burgerschap – de klachtenprocedure diligent opvolgt”. Te dezen heeft verzoeker nooit naar een stand van zaken geïnformeerd, dusdanig dat naar het oordeel van de verwerende partij de beroepstermijn bij de Raad van State “niet langer [werd] gestuit na het verstrijken van de termijn waarbinnen de toezichthoudende overheid haar toezichtsbevoegdheden kon uitoefenen”.

Maar zelfs als de stuiting zou hebben voortgeduurd tot aan de ontvangst van de brief van de toezichthoudende overheid op 12 mei 2010, is het beroep nog één dag te laat.

10. Ook de tussenkomenende partij werpt tegen, in haar memorie, dat vanwege “de publicatieverplichtingen vervat in art. 85 WGP” het beroep tegen de vacantverklaring te laat is. Indien verzoeker meende dat de vacantverklaring meer dan een louter voorbereidende handeling was, moest hij ze tijdig hebben bestreden en kon hij dan later het voorwerp van het beroep hebben uitgebreid naar de benoemingsbeslissing.

In haar aanvullende laatste memorie voegt de tussenkomenende partij daar nog aan toe dat de aangevochten vacantverklaring niet aan verzoeker moest worden betekend en dat de termijn voor een annulatieberoep startte vanaf de feitelijke kennisneming van de vacantverklaring.

Beoordeling

11. De beide bestreden beslissingen maken deel uit van een en dezelfde complexe administratieve rechtshandeling, waarbij de vacantverklaring van 7 mei 2009 voorbereidend is ten aanzien van de benoeming van 15 december 2009, zijnde de eindbeslissing van de complexe administratieve rechtshandeling.

In zoverre een vacantverklaring voorkomt zuiver voorbereidend te zijn, is ze niet voor vernietiging vatbaar. Te dezen is de vacantverklaring van 7 mei 2009 evenwel meer dan zo'n louter voorbereidende beslissing en reikt ze verder. Immers wordt erdoor de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën vacant verklaard waarvan verzoeker titularis is – zij het dat hij op dat moment tijdelijk en voorlopig aangewezen is voor een opdracht bij de interventiedienst. Als zodanig houdt de vacantverklaring dus noodzakelijk de beslissing in om een einde te stellen aan de toewijzing van de functie aan verzoeker.

In dit licht behoorde deze vacantverklaring aan verzoeker te worden betekend, met vermelding van de beroepsmogelijkheid en de in acht te nemen vormvoorschriften en -termijnen. Nu de vacantverklaring nooit aan verzoeker is betekend geworden, begon voor hem de beroepstermijn ertegen niet te lopen en is het beroep dat hij er op 12 juli 2010 tegen instelde tijdig.

In de casus die ten grondslag ligt aan het (schorsings)arrest nr. 220.036 van 28 juni 2012, waarnaar de tussenkommende partij in haar aanvullende laatste memorie verwijst, zat de beslissing om de vacant verklaarde functie van directeur aan de verzoeker te onttrekken niét vervat in de vacantverklaring, maar bleek ze – zoals het arrest ten gronde, nr. 223.315 van 29 april 2013, duidelijk aangeeft – te lokaliseren in een ervan losstaande beslissing van de korpschef om de betrokkene te herplaatsten. Die zaak laat zich dan ook niet vergelijken met de voorliggende.

12. Eveneens tijdig is het beroep tegen de benoemingsbeslissing van 15 december 2009.

De termijn voor een annulatieberoep wordt gestuit ten voordele van wie binnen de termijn voor dit beroep én binnen de termijn waarover de toezichthoudende overheid beschikt om het algemeen administratief toezicht uit te oefenen, bij deze toezichthoudende overheid een bezwaar indient tegen het

betrokken besluit. De stuiting wordt geacht voort te duren tot aan de mededeling aan de bezwaarindiener van het gevolg dat aan zijn bezwaar werd gegeven.

Binnen zestig dagen na het nemen van de benoemingsbeslissing – dus *a fortiori* binnen de beroepstermijn ertegen – én binnen de termijn waarin de gouverneur er haar bevoegdheid inzake het algemeen administratief toezicht over kon uitoefenen, formuleerde verzoeker bij haar een bezwaar tegen de benoeming. De stuiting van de beroepstermijn die hiervan het gevolg was, duurde voort tot aan de ontvangst door verzoeker, op 12 mei 2010, van de brief van 10 mei 2010 waarin de gouverneur meldde dat uit het onderzoek van verzoekers klacht was gebleken dat de betwiste benoeming overeenkomstig de toepasselijke wetgeving en de goedgekeurde formatie gebeurde.

De stelling van de verwerende partij dat de burger verplicht zou zijn om diligent en zorgvuldig te handelen en daardoor verplicht om “bij gebreke aan reactie van de toezichthoudende overheid, binnen de termijnen die deze overheid ter beschikking staan om op te treden, zijn beroep bij de Raad van State in te dienen”, houdt de zuivere negatie van de voormelde stuitingsregel in. De regeling wil de bezwaarindiener juist waarborgen dat hij het antwoord van de toezichthoudende overheid mag afwachten alvorens hij de gestuitede beroepstermijn opnieuw ziet lopen.

Overigens is het onjuist dat verzoeker nooit bij de toezichthoudende overheid naar de stand van zaken zou hebben geïnformeerd. Zijn stuk 16 bewijst dat.

De zestigste dag na 12 mei 2010 is zondag 11 juli 2010. Rekening gehouden met artikel 88 van het algemeen procedurereglement is het op 12 juli 2010 tegen de benoeming ingestelde beroep bijgevolg binnen de beroepstermijn ingesteld.

13. De excepties van laattijdigheid zijn ongegrond.

B. Belang

Standpunt van de verwerende en de tussenkomende partij

14. Volgens de verwerende partij in de memorie van antwoord, is verzoeker zonder belang bij het beroep tegen de benoemingsbeslissing aangezien het beroep tegen de vacantverklaring niet ontvankelijk is: “De beslissing dd. 7.05.2009 houdende vacantverklaring blijft immers onverkort bestaan, zodat verweerder hoe dan ook een CALOG-personeelslid als directeur HRM, logistiek en financiën zou benoemen”.

De tussenkomende partij voert dezelfde exceptie aan.

15. In hun respectieve aanvullende laatste memorie betwisten de verwerende en de tussenkomende partij verzoekers belang omdat hij intussen, met ingang van 14 januari 2013, is aangewezen in de functie van diensthoofd Wijkwerking en Onthaal. Door die definitieve herplaatsing van verzoeker realiseert zich de uitdoving van de functie diensthoofd HRM, Logistiek en Financiën door een lid van het operationeel kader. Verzoeker is aldus definitief niet langer titularis van die functie en kan ze dus ook niet, zoals beoogd, opnieuw uitoefenen.

Tevens doet de verwerende partij in haar aanvullende laatste memorie gelden dat de formatiewijziging van 7 mei 2013 het definitief onmogelijk heeft gemaakt dat de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën nog door een lid van het operationeel kader wordt bekleed.

Ten slotte argumenteert de verwerende partij dat het verzoeker ook vanwege zijn tijdelijke oppensioenstelling definitief onmogelijk is om de functie van diensthoofd personeel nog te kunnen uitoefenen.

Beoordeling

16. Zoals uit de bespreking *sub* 11 blijkt, is het beroep tegen de vacantverklaring niet onontvankelijk.

17. De beslissing van de korpschef van 14 januari 2013 tot definitieve herplaatsing van verzoeker in de functie van diensthoofd Wijkwerking en Onthaal is bij arrest nr. 229.183 van 18 november 2014 vernietigd geworden. Er moet derhalve worden van uitgegaan dat die beslissing nooit heeft bestaan.

18. De politieraadsbeslissing van 7 mei 2013 tot wijziging van de personeelsformatie is door verzoeker aangevochten met het beroep gekend onder nr. A. 210.121. De wijziging is in die mate niet definitief en vermag dan ook niet te verantwoorden dat verzoeker zou worden aangenomen zonder actueel belang bij voorliggend beroep te zijn.

19. Ook de argumentatie in verband met de tijdelijke oppensioenstelling van verzoeker kan er niet toe leiden dat hem het belang bij het beroep wordt ontzegd. In dat verband wordt vastgesteld dat de verwerende partij zelf deed gelden, in de zaak die tot het arrest nr. 229.183 leidde, dat verzoeker, zolang hij zijn ambt niet definitief heeft neergelegd, recht heeft op een plaats in de organisatie. Tevens volgt uit het tussenarrest nr. 221.002 dat geredelijk moet worden aangenomen dat de waarborg waarin de personeelsformatie van 23 juni 2008 voorziet en die inhoudt dat verzoeker, als titularis van de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën, deze functie behoudt totdat hij ze verlaat “hetzij door pensionering, hetzij door aanwijzing voor een andere functie”, alleen telooft door een definitieve pensionering.

20. De excepties van gebrek aan belang worden integraal verworpen.

V. Eerste middel

Standpunt van de partijen

21. Verzoeker leidt een eerste middel af uit de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Toegelicht wordt dat verzoeker de functie van diensthoofd HRM, Logistiek en Financiën bekleedt en door het besluit van de korpschef van 19 februari 2009 op het werk voorlopige ordemaatregelen kreeg opgelegd totdat de vereiste maatregelen genomen zouden zijn naar aanleiding van een onderzoek tegen hem wegens een klacht om reden van pesterijen op het werk. Ofschoon verzoeker, onder meer ook in het licht van een brief van 22 december 2009 van de burgemeester, erop mocht vertrouwen “dat in afwachting van het resultaat van het onderzoek er geen maatregelen zouden worden genomen die definitief iets aan zijn arbeidsvoorwaarden zouden wijzigen en dat hij desgevallend opnieuw de functie van diensthoofd terug zou kunnen opnemen”, moest hij vaststellen dat integendeel de politieraad de functie die hij bekleedde op 7 mei 2009 vacant verklaarde en er op 15 december 2009 zelfs iemand anders in benoemde.

22. Volgens de verwerende partij, in de memorie van antwoord is het middel onontvankelijk bij gebrek aan duidelijkheid. Namelijk is onduidelijk tegen welke van de twee bestreden beslissingen het middel gericht is en waarom hij erop mocht vertrouwen dat hij een functie kon blijven uitoefenen tot aan zijn pensioen.

Ten gronde staat volgens de verwerende partij “al jaren vast dat verzoeker zijn functie kan verliezen wanneer hij wordt aangewezen in een andere functie”. Gebruik makend van zijn bevoegdheden, heeft de korpschef op 19 februari 2009 verzoeker aangewezen voor een opdracht bij de interventiedienst. Hierdoor is de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën vrijgekomen en kon ze worden ingevuld door een CALOG-personeelslid.

In de aanvullende laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat “niet enkel de houding van het bestuur, doch ook deze van de bestuurse in rekening moet worden gebracht”. Meer bepaald bestond er voor verzoeker de verplichting om zorgvuldig mee te werken aan een oplossing voor de problematiek van zijn re-integratie in de zone na afloop van het pestdossier en de tuchtprocedure. Uit zijn lange afwezigheid, houding en uitlatingen blijkt dat hij streeft naar een re-integratie binnen de zone door aanwijzing voor een andere functie dan die van directeur HRM, Logistiek en Financiën. Bovendien was en is in werkelijkheid de terugkeer van verzoeker naar die functie “uitgesloten door zijn eigen nalaten vastgesteld in het kader van [de] pest- tucht- en strafdossiers”.

23. Ook van haar kant meent de tussenkomende partij, in haar memorie, dat het middel wegens onduidelijkheid niet ontvankelijk is, minstens ongegrond omdat niet werkelijk *in concreto* een schending van de aangevoerde normen wordt aangetoond.

In de aanvullende laatste memorie voegt de tussenkomende partij nog toe dat hoogstens kan worden vastgesteld dat in het middel wordt geponeerd dat verzoeker er op mag vertrouwen dat hem een afschrift van het advies van de preventieadviseur zal worden meegedeeld als er individuele maatregelen worden overwogen in het kader van de afhandeling van de pestprocedure. Indien verzoeker meende dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met de pestwet, dan moest hij daarover een middel hebben aangevoerd. Nu hij dat niet gedaan heeft, kan ook niet “zijn vertrouwen in wat dan ook” geschaad zijn.

Beoordeling

24. Het besproken middel laat zich niet verkeerd verstaan: de vacantverklaring en de benoeming van de tussenkomende partij doen beweerdelijk afbreuk aan het vertrouwen dat verzoeker erin mocht hebben dat hij vanaf 23 februari 2009 alleen tijdelijk uit de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën was verwijderd, in afwachting van het resultaat van een

onderzoek inzake mogelijk ongewenst gedrag, en dat hij afhankelijk van dit resultaat weer zijn oude functie zou kunnen uitoefenen.

Het middel is ontvankelijk.

25. Het tussenarrest nr. 221.002 doet ervan blijken dat de personeelsformatie van 23 juni 2008 verzoeker de waarborg verschaft dat hij als titularis van de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën die functie mag behouden tot aan zijn pensionering of aanwijzing voor een andere functie. Tevens geeft het tussenarrest aan dat de ordemaatregel van 19 februari 2009 tot aanwijzing van verzoeker voor een opdracht bij de interventiedienst de betrokkene alleen tijdelijk en voorlopig uit de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën weghoudt en hem uitdrukkelijk de mogelijkheid laat van een terugkeer naar die functie nadat de ordemaatregel is uitgewerkt.

Waar verzoeker er in dit licht mocht op vertrouwen dat de verwerende partij hem niet die mogelijkheid tot terugkeer zou ontnemen vooraleer de ordemaatregel van 19 februari 2009 is uitgewerkt, gedraagt niettemin de verwerende partij zich alsof de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën voorgoed is vrijgemaakt en er met een eventuele terugkeer door verzoeker geen rekening meer te houden is. Meer bepaald doet zij dat door op 7 mei 2009 de functie open te verklaren en er op 15 december 2009 een ander in te benoemen.

26. Om het middel alsnog te doen verwerpen, voert de verwerende partij in de aanvullende laatste memorie tekortkomingen van verzoeker aan die zouden uitwijzen dat hij eigenlijk zelf geen re-integratie als hoofd van de personeelsdienst wenste en dat zijn terugkeer naar die positie hoe dan ook ondenkbaar was en is.

Deze argumentatie overtuigt geenszins.

Naar de mening van de verwerende partij mocht de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën worden ingevuld door een CALOG-personeelslid omdat ze was vrijgekomen door de aanwijzing van 19 februari 2009 van verzoeker voor de interventiedienst. Dit blijkt niet juist aangezien de aanwijzing essentieel tijdelijk en voorlopig is.

Dat er nochtans voldoende reden toe zou bestaan om verzoeker definitief van de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën uit te sluiten vanwege zijn “nalaten vastgesteld in het kader van [de] pest- tucht- en strafdossiers”, doet voor de wettigheid van de voorliggende vacantverklaring en benoeming niet ter zake. Het kon er de verwerende partij eventueel toe gebracht hebben een beslissing in die zin te nemen, in welk geval verzoeker tegen die beslissing de beroepsmiddelen kon hebben aangewend die hij nodig oordeelde. Een dergelijke beslissing ontbreekt evenwel. Het verweer dat de verwerende partij te elfder ure in dezen voert kan niet in de plaats van die beslissing komen.

Het blijkt voorts niet dat uit de houding van verzoeker mag worden afgeleid dat hij niet meer de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën zou willen uitoefenen. Noch het opnemen van vakantieverlof wijst daarop, noch zijn afwezigheid wegens een ziekte waaraan de verwerende partij weliswaar zegt ernstig te twijfelen maar die dan toch door de Commissie voor geschiktheid van het personeel van de politiediensten wordt bijgevalen, noch de positieve houding die verzoeker beweerdelijk zou hebben aangenomen met betrekking tot een benoeming als diensthoofd Wijkwerking en Onthaal, welke benoeming juist op zijn vraag bij arrest nr. 229.183 van 18 november 2014 is vernietigd geworden omdat ze het perspectief van een terugkeer van verzoeker naar de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën in de weg staat.

27. Het middel is, als besproken, gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de politieraad van de politiezone BODUKAP van 7 mei 2009 tot vacantverklaring van een betrekking van adviseur (niveau A – klasse 2) voor de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën in het kader van de mobiliteit, en het besluit van dezelfde politieraad van 15 december 2009 waarbij Natalie Lefèvre in die betrekking wordt benoemd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien november 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust